

De la literatura juvenil a la cuina

Una mica de tot

Si truca l'Anna

I. Tarongina

-Olor.

Va olorar. Mmm. Feia una olor de llimona fresca, mols bona i intensa.

-Mmmm...

Ella li havia deixat anar la mà i se`l mirava satisfeta.

-Bona, no?

Va fer que sí amb el cap, feliç.

-Què és això? Una droga prohibida o què?

-Tarongina –va contestar la noia.

-Com?

-Tarongina. És una planta remeiera. El seu nom és tarongina o melissa. Tarongina és més bonic, no trobes?

-Molt –va dir, però va arrufar les celles.

-Què et passa? –va preguntar-li.

-Aquesta olor m'és coneguda. Em sembla que ja l'he sentida abans.

Ella va riure però no va dir res.

Te'n pots quedar una, si vols. Jo ja en tinc cinc. Les he plantat jo mateixa. Les fulles es poden posar fresques a les amanides, o també se'n pot fer infusions. Són bones per fer-te dormir bé i er procurar-te somnis agradables.

-Amb molt de gust, gràcies, i tant que me l'enduc.

Va agafar de grat el test que ella li donava.

-Em cap a la bossa.

-Adéu.

-Adèu, i gràcies per la tarongina.

-Mm. De res.

(pp. 49-50).

II. Sopa de babaus

Va començar amb una riallada irònica.

-Que has menjat sopa de badoc o què, per dinar?

-Buff –va rondinar-. No, carn indonèsia, però no estava gens malament... pfff... i dos plàtans...

-Avui jo tampoc he menjat res d'assenyat i ara tinc una gana que em cargolo, no podríem fer alguna cosa?

-Oh i tant –va dir recuperant de nou la parla-. Beguda i entrepans segur que en trobem. I per cert, que jo sóc un especialista preparant tes.

-Ah, però jo faig els millors entrepans de Suècia –va dir contenta.

-I nosaltres tenim la millor melmelada d'Escandinàvia a la nevera.

-I jo vaig batre el rècord mundial de decoració de tovallons: els cigne, el sé fer amb els ulls clucs!

-Si tu fas els entrepans i doblegues els tovallons, jo faré te i obriré el pot de melmelada. Apa vine...

Van córrer cap a la cuina.

Una hora després seien l'un davant de l'altra a la taula de la cuina.

-Mmmm, ara ho entenc, que guanyessis el premi suec de preparar entrepans. Molts bons. Mmm –va fer mentre s'eixugava unes molles de la boca-. Però pel que fa al cigne, no m'acaba de fer el pes. Sembla més aviat un... un... sí, un tovalló arrugat!

-Aquests tovallons no van bé –va respondre amb la boca plena de melmelada-. I el color tampoc. No puc fer cignes vermells!

(pp. 86.87)

III. Tens gust de llimona

Durant tota l'estona que va estar estirada d'esquena no va dir res. Només quan ell va acabar va aixecar una mica el cap del coixí i va dir somrient:

-Què m'estàs fent? Que em vols menjar, ara que ja m'has ben adobat?

-Que bé, mmm –va fer ell. I li va estimar els dits del peu, i el genoll, i la cuixa i la panxa i el pit i les aixelles i la barbeta. I al final va estimar-la darrere les orelles.

-Mmm, tens gust de llimona.

-Sóc tan àcida com la llimona? –va riure.

-Tan bona i fresca com la llimona.

-Saps què és la primera cosa en què em vaig fixar de tu? –va preguntar ell després d'una estona.

Ella va fer que sí.

-Si descomptem els cabells, és clar.

Ella va tornar a fer que sí amb el cap.

-En la teva orella.

-L'orella? En tinc dues com tothom. Que potser pensaves que només en tenia una?

-Buffff. Era la dreta, aquesta d'aquí.

-Ah!

-Saps què és el primer que em va cridar l'atenció de tu? –va fer ella.

-No.

-Que sempre fossis allà a l'autobús mirant-me encantat. Vaig pensar. Aquest segur que ha pres sopa de badoc per esmorzar... (pp. 95-96).

NILSSON, Per: *Si truca l'Anna*. Barcelona, Columna, 2001, Columna Jove, 160.

